

בש"פ 2833/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 2833/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בעמ"ת 60954-03-19 מיום
16.4.2019 שניתנה על ידי כב' השופטת נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד עדי כרמלי

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור) בעמ"ת
60954-03-19 מיום 16.4.2019 בגדרה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בראשון לציון
(כב' השופטת א' אורן) במ"ת 12894-06-18 מיום 26.3.2019.

1. ביום 7.6.2018 הוגש נגד המבקש כתב אישום הכולל שני אישומים, בכל אחד מהם מיוחסת למבקש עבירה
של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן:
החוק) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק. על פי כתב האישום בשני אירועים עקב המבקש אחר ילדות קטינות, קטינה
אחרת בכל אירוע, ובעת כניסתן לבניין אחז בהן המבקש, נגע באיבר מיין וליקק אותו, והכל חרף התנגדותן.

2. לאחר הגשת כתב האישום הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים, וזאת
לבקשת המשיבה ולאחר שמצא כי מתקיימים התנאים הנדרשים על פי דין. בחלוף כחמישה חודשים, ביום 26.11.2018,

הורה בית משפט השלום, בהסכמת הצדדים, כי המבקש יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני בכפוף לתנאים.

3. ביום 6.12.2018 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר, בה טען כי שמיעת הראיות בתיק העיקרי הביאה לכרסום בראיות לכאורה נגדו, ומשכך ביקש להורות על שחרורו מהמעצר בפיקוח אלקטרוני. בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע כי המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי מסכת הראיות השתנתה עד כדי כרסום בראיות המשיבה. המבקש הגיש ערר על החלטה זו (עמ"ת 73676-12-18). במסגרת הדיון בערר הגיעו הצדדים להסכמה לפיה, בין היתר, הכרסום בראיות לכאורה הוא שהביא להסכמת המשיבה למעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, וככל שהמבקש יסבור כי ישנו כרסום נוסף, רשאי הוא להגיש בקשה מתאימה. כן הוסכם כי אם המבקש יבקש כי יערך תסקיר מעצר נוסף, המשיבה לא תתנגד. כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי כי ניתן להקל בתנאי המעצר באופן של פתיחת שעת חלון נוספת בשעות הערב, בנוסף לחלון התאוררות בשעות הבוקר עליו הוסכם בעבר.

4. בהמשך לכך, נערך תסקיר מעצר נוסף לבקשת המבקש, לבחינת האפשרות לביטול מעצרו בפיקוח אלקטרוני ויציאתו לעבודה. שירות המבחן העריך כי הסיכון במצבו של המבקש לא פחת במידה המאפשרת בשלב זה את הסרת הפיקוח האלקטרוני, אך התרשם מהמצוקה שמתארים המפקחים ועל כן המליץ להוסיף שעות התאוררות גם בשעות הערב. עוד ציין שירות המבחן כי שקל לשלב את המבקש בטיפול אך נמנע מכך בשל חוסר נכונותו לשתף פעולה.

5. לאחר קבלת התסקיר נערך דיון נוסף בבית משפט השלום, בסופו מצא בית משפט השלום שלא להיעתר לבקשה להסרת האיזוק האלקטרוני. בית משפט השלום ציין, במענה לטענת המבקש, כי זכותו המלאה לעמוד על חפזו ומשכך לא להבין את הצורך בשילוב בטיפול, ובהתאם לפסיקה הדבר אינו נזקף לחובתו. עם זאת, צוין כי הערכת שירות המבחן נובעת ממכלול רב של נתונים שעמדו לפניו, וכי נקבע שאכן קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. בנסיבות אלו, נקבע, כי אף שמצד אחד כפירתו של המבקש אינה יכולה לשמש לרעתו, מצד שני לא ניתן לבטל את הסיכון הנשקף ממנו רק מהטעם שאינו מודה במיוחס לו. אשר על כן, לא מצא בית משפט השלום טעם לחריגה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, ואף הצטרף להערכת הסיכון הגבוהה המיוחסת למבקש, נוכח המעשים המיוחסים לו. עם זאת, בהתאם להמלצת שירות המבחן ובהסכמת המשיבה, התיר בית משפט השלום למבקש לצאת לשעת התאוררות נוספת בשעות הערב בליווי שני מפקחים, ובסך הכל למשך ארבע שעות ביממה.

6. ערר שהגיש המבקש על החלטה זו נדחה. בית המשפט המחוזי ציין כי שירות המבחן נדרש להחלטות בית המשפט בדבר הכרסום בראיות וערך תסקיר מעמיק, אך שלל את האפשרות להסרת הפיקוח האלקטרוני בעת הזו. משכך, נקבע כי צדק בית משפט השלום שלא סטה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, נוכח אי נטילת אחריות על ידי המבקש ואי שילובו בהליך הטיפולי שהוצע לו, וכי האיזון המתבקש בנסיבות העניין בא לידי ביטוי בהרחבת שעות ההתאוררות, כפי שהורה בית משפט השלום.

7. מכאן הבקשה שלפני, בגדרה טוען המבקש כי בעניינו עולה השאלה העקרונית האם ניתן לזקוף לחובתו של המבקש כפירה במיוחס לו בכתב האישום בעת ניהול הליך ההוכחות. המבקש טוען כי הלכה ידועה היא כי עת עומדת למבקש חזקת החפות, לא ניתן לזקוף זאת לחובתו ועל כן שגה בית המשפט המחוזי שקבע כי אין לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן נוכח אי נטילת האחריות מצדו של המבקש ואי שילובו בהליך הטיפולי. עוד נטען, כי לא ניתן משקל מספיק לנימוקים העומדים לזכות המבקש וביניהם הכרסום בראיות, חלופה הזמן והעדר הפרות כלשהן של תנאי

המעצר. מטעמים אלו התבקשתי ליתן רשות ערר וכן להורות לשירות המבחן להכין תסקיר נוסף בעניינו של המבקש.

8. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, סבורני כי דינה להידחות. בקשת רשות לערור ניתנת רק במקרים חריגים בהם קיימת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או מקום בו קיימות נסיבות פרטניות המצדיקות זאת, כגון מניעת עוול קשה, פגיעה שאינה מידתית בזכויות הנאשם, או שגגה ברורה בהחלטת המעצר (בש"פ 4253/17 דבש נ' מדינת ישראל (18.6.2017); בש"פ 1811/18 ספי נ' מדינת ישראל (4.3.2018)). חרף האצטלה העקרונית שעוטה המבקש על טענתו בדבר חזקת החפות, הרי שזו, אף לשיטתו, אינה מצדיקה בירור עקרוני, והיא ממוקדת למעשה ביישום ההלכה בנסיבות המקרה הפרטני. משכך, הבקשה אינה מצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" ודינה להידחות.

9. לגופם של דברים אעיר כי בית משפט השלום נתן מענה מנומק ומדויק לטענת המבקש בבקשה שלפני:

"צודק ב"כ המשיב [המבקש דכאן - ג'.ק] כי משמעומד המשיב על חפותו, וזו כמובן זכותו המלאה, הרי שלא בכדי לא מוצא המשיב מקום וצורך להשתלב בהליך הטיפול. ואכן הפסיקה קבעה שאין הדבר צריך להיזקף לחובת המשיב. יחד עם זאת, הערכת הסיכון מהמשיב נובעת לאורך תקופה ממכלול רב של נתונים שעמדו בפני שירות המבחן לרבות איבחונים שערך, ולאחר שנקבע על ידי בית המשפט פעם אחר פעם כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע את המיוחס לו - דהיינו, עבירות מין בילדות בנות 7 שהלכו לתומן ברחוב בטבורה של העיר ובאמצע היום...

אשר על כן, גם אם מחד גיסא העדר נטילת אחריות מצדו של המשיב, ויזכר כי דווקא בחקירתו במשטרה הודה במיוחס לו, אינה יכולה לשמש לרעתו, הרי שמאידך גיסא לא ניתן לבטל את הסיכון הנשקף ממנו בהתאם להערכת הגורמים המקצועיים רק מן הטעם שהמשיב אינו מודה במיוחס לו."

עינינו הרואות, כי החלטת בית משפט השלום שלא לסטות מהמלצת שירות המבחן מבוססת היא, ובדין קבע בית המשפט המחוזי כי אין להתערב בה.

10. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019).

ש ו פ ט